

PROLOOG

woensdag 18 september 1991

Mensen knikken vriendelijk naar me als ze de plaza op lopen. Toch gaan ze met een boogje om me heen, alsof die afschuwelijke ziekte hier nog rondwaart. Dat is mooi. Hoe meer mensen me uit de weg gaan, hoe sneller ik verdwenen ben met mijn waardevolle buit.

Mijn knieën knikken en het zweet staat in mijn handen. Niet zozeer vanwege het smorend warme kostuum dat ik draag, eerder door de spanning. Ik moet mijn zenuwen in bedwang houden. Alles is goed uitgedacht, er kan niets misgaan.

De muur van de basiliek waartegen ik met mijn rug geleund sta, voelt nog verkwikkend koel en ondersteunt tegelijkertijd mijn trillende benen. Vanaf hier, onder de dichtgemetselde ramen, kan ik het plein met de vele kramen goed overzien.

Een laatste auto met aanhanger van een van de standhouders rijdt stapvoets tussen de bezoekers door van het marktplein af, vlak langs me heen. Ik zie mijn weerspiegeling in de zijruit; een vreemd gezicht zo met dat zwarte masker onder die platte hoed. Zwart zijn ook mijn handschoenen, mijn laarzen en mijn lange jas. Net zo zwart als wat mij is aangedaan. Net zo zwart als de zorgvuldig beraamde daad die ik binnen nu en een uur ga plegen. Die is zwart, ja, zwarter dan zwart, dat besef ik maar al te goed. Maar niet voor mij.

Het begint al lekker druk te worden op het plein. Vanuit de smalle zijstraten blijven mensen toestromen, sommige uitgedost in middeleeuwse klederdracht. Ik zie bekenden. Gelukkig ben ik onherkenbaar in deze verstikkende vermomming. Wat ben ik blij dat de organisatie dit feest flink onder de aandacht bracht. Zelfs de landelijke pers schreef er enthousiast over. In de drukte die daardoor ontstaan is, kan ik straks ongemerkt mijn ding doen en ons naar een fantastisch nieuw leven loodsen.

Ondanks dat het masker mijn hele gezicht bedekt, dringt de geur van versgebakken brood mijn neus binnen, evenals de geur van rook en brandend hout. De schapen in de kraal beginnen luid te blaten als de schaapscheerder naar binnen stapt. Voor de zoveelste keer speuren mijn ogen het plein af.

Zie ik hen daar? Ja hoor, daar staan ze! Vader met aan zijn hand de zevenjarige Patrick en op zijn nek kleine Christiaan. Naast hem staat zijn vrouw. En achter haar, vastgekleefd aan moeders rok, staat zij, Christiaans tweelingzusje. Mijn engel. Ze is zelfs gekleed als een engel.

Mijn keel verkrampst en mijn hartslag klopt in mijn slapen tegen het leren masker. Hoewel ik voor de buitenwereld de schijn altijd goed weet op te houden, ben ik nooit erg stressbestendig geweest en nu al helemaal niet. Gek genoeg golft er naast die spanning een bijzonder gevoel van blijdschap door me heen. Mijn hoofd zakt een beetje schuin als ik me er voor de zoveelste keer over verbaas hoeveel het kleine meisje op haar lijkt, toen ... toen ik haar nog zien mocht ...

Mijn knieën knikken, maar snel verman ik me en sta weer op scherp. Geen emoties nu! Nog even en we zijn weer samen. Het

onderduikadres dat ik in Marokko heb kunnen regelen, helpt ons door de eerste periode heen. Vervalste paspoorten en alle andere benodigde documenten liggen al klaar bij de mensen die haar komen ophalen. Het kostte me heel wat moeite en een flinke duit, dat wel, maar dat speelt geen rol. Als haar broers en ouders eenmaal terug in Nederland zijn en de storm rondom haar vermissing is gaan liggen, reis ik haar achterna. Pas nu begrijp ik waarom ik ervoor koos om te blijven leven. Hierom dus, om haar!

Vanuit mijn ooghoek zie ik de goudkleurige torentjes van het springkasteeltje boven de mensenmassa heen en weer bewegen. Steunend tegen de ruwe basiliekmuur draai ik mijn hoofd om de kinderspeelplek aan de andere kant van het plein beter in beeld te krijgen. Mooi dat de gemeente heeft gehamerd op die eigen speelplek voor kinderen. Eerst wilde de organisatie het niet. Om de verdiensten hoog te houden, moest het plein volledig worden gevuld met marktkramen, maar uiteindelijk ging men toch overstag. De kinderplaats moest een plek worden met veel kleur, waar de kleine ridders en prinsessen naar hartenlust konden spelen, zodat de ouders rustig konden rondneuzen bij de kraampjes. Dat zou goed zijn voor de verkoop en volgend jaar nog meer standhouders aantrekken. Dan kan de organisatie gelijk de prijzen opschroeven. 'Zorg voor een speelplaats omgeven door kniehoge houten hekjes met daarop een springkussen, een zandbak gevuld met felgekleurde zandbakvormpjes voor de kleintjes en een minireuzenrad. Dát doet de omzet de lucht in schieten!' liet een van de ambtenaren in een interview in een landelijk dagblad weten. Wat een goed idee was dat!

Om de familie niet uit het oog te verliezen, draai ik mijn hoofd

terug en glimlach goedkeurend als ik zie dat ook Olivia zich bij de familie heeft gevoegd. Wat een vrouw! Van het begin af aan heb ik haar bewonderd. Niet alleen vanwege haar schoonheid, maar ook omdat ze zich altijd punctueel aan haar afspraken houdt.

Een jongen in een paarsblauw ridderkostuum stapt uit de zijstraat naast de basiliek en loopt vlak langs me heen. Ik herken hem meteen: Jorge. Geweldig. Ook hij is exact op tijd! Voor de ingang van de basiliek blijft hij staan en speurt om zich heen. Even kijkt hij me recht aan. Ik heb de neiging om mijn duim op te steken, maar net op tijd laat ik dat idee varen. Hij kijkt de andere kant op en speurt verder. Zelfs hij herkent me niet. En wat ziet hij er stoer uit met die leeuw op de borst van zijn ridderpak!

Als hij Olivia en de familie ziet staan, komt hij weer in beweging en loopt op hen af. Mijn kaken spannen zich en het zweet gutst inmiddels uit al mijn poriën. Ik voel de druppels over mijn rug naar beneden glijden. Zal hij de juiste boodschap kunnen overbrengen?

Terwijl hij naar de vader loopt, roept Jorge iets boven de herrie uit en wijst naar de basiliekklok die hoog boven mijn hoofd half elf slaat. Dan wijst hij naar de kinderspeelplek.

Vader kijkt op zijn horloge en vervolgens naar zijn vrouw, die hem toeknikt en naar de marktkraampjes verderop wijst. Mijn hart maakt een vreugdesprongetje als ik zie dat de man kleine Christiaan met een zwaai van zijn schouders haalt en mijn engel van moeders rok plukt en optilt.

Terwijl Olivia zich arm in arm met de vrouw richting de kraampjes begeeft, loopt de man met zijn drie kinderen achter Jorge aan naar de kinderspeelplaats. Het kleine meisje glundert

als hij haar over het hekje in de zandbak zet. Ook Christiaan tilt hij eroverheen. Gelijk beginnen de twee kinderen in het zand te graaien.

Vader zegt iets tegen zijn oudste zoon. Die knikt en loopt samen met Jorge via de ingang naar de zandbak, waar ze tegenover de tweeling gaan zitten. Glimlachend reiken ze de kleintjes vormpjes en schepjes aan.

Vader draait zich om en loopt naar de kraampjes, waar de vrouwen aan het snuisteren zijn. Vanaf de ingang van de basiliek klinkt de muziek van de eerste band al. Vrolijke middeleeuwse klanken, ritmisch en welluidend, geïnspireerd op de wortels van de Catalaanse volksmuziek.

Ik sluit me ervoor af. De komende minuten is mijn blik strak gericht op de spelende kinderen. Ik kook zowat onder het kostuum en verdomme, ik ruik mijn eigen zweet, vermengd met de leerlucht van het masker. Ik had de snavel beter kunnen vullen met de kruiden en specerijen die men er oorspronkelijk in stopte.

Na een poosje zijn de jongens afgeleid door twee kinderen die met houten zwaarden naar elkaar zwaaien. Patrick kijkt naar Jorge en zegt iets tegen de tweeling. Mijn engel en haar broertje knikken, maar kijken niet op. Hun aandacht gaat volledig naar de vormpjes, die ze met plakkerig zand vullen. Dan staan de jongens op. De tweeling is zo verdiept in hun spel, dat ze niet eens doorhebben dat de jongens de zandbak verlaten.

Al mijn zenuwen staan op scherp. Dit is de kans waarop ik stond te wachten. Zodra Patrick en Jorge in een heftig zwaardgevecht zijn gewikkeld, stap ik rustig op de tweeling af. Mijn hart juicht als ook kleine Christiaan uit de zandbak stapt en zich op

de tegels vlak bij de vechtende ridders laat zakken. Met ogen vol aanbidding volgt hij hun gevecht.

Als ik langzaam dichterbij kom, valt mijn schaduw over mijn engel heen. Vlak voor het houten hekje staan mijn gelaarsde voeten stil. Even blijf ik naar haar staan kijken en ik speur nog een keer krampachtig om me heen. Olivia en de ouders zijn in de menigte verdwenen en haar broers besteden geen enkele aandacht meer aan haar. Dit is mijn kans! Ik steek mijn hand uit en geef haar een aai over haar bol. Het doffe gekletter van houten zwaarden op houten schilden gaat onverminderd door.

Als het meisje naar me opkijkt, schiet de angst in haar ogen.

Ik til mijn masker een stukje op. 'Niet schrikken, kleintje, ik ben het.'

Meteen ontspant haar gezichtje en beginnen haar ogen te stralen. Ze strekt haar armpjes naar me uit. Weer kijk ik om me heen. Geen spoor van de ouders.

Ik til haar op en druk haar tegen me aan. Haar hoofdje zakt op mijn schouder, zacht en vertrouwd. Ik voel haar goddelijke warmte door mijn lichaam stromen en heel even droom ik weg, om me vervolgens zo onopvallend mogelijk naar de dichtstbijzijnde uitgang te spoeden. Mijn lange jas sla ik half over haar heen; haar warme, vederlichte adem stroomt langs mijn nek.

Als ik de rustige zijstraat insla waar mijn auto staat, begint mijn hart weer een beetje tot rust te komen. Met mijn vrije hand haal ik de autosleutel uit mijn jaszak en draai een van de achterdeuren open. Net wanneer ik het meisje voorzichtig op de achterbank zet, hoor ik het getrippel van kindervoetjes achter me.

'Oomje!' galmt het door de straat.

Terwijl het geluid een paar tellen in mijn hoofd blijft hangen, trekken mijn spieren samen. Verdomme, dat joch! Hoe weet hij dat ik het ben? Ik heb zelfs mijn masker nog op!

Snel draai ik me om. Mijn ogen doorzoeken de straat achter hem. Leeg, gelukkig, niemand in zijn kielzog. Geïrriteerd kijk ik hem aan.

Hij stopt abrupt en kijkt terug met zijn grote, bruine ogen. Het is weer stil in de straat, zelfs het feestgedruis is achtergebleven. Met een blik onschuldig en vol verwachting wijst hij naar zijn zusje.

Even weet ik niet wat ik doen moet, maar ik herpak me snel. 'Vooruit dan,' hoor ik mezelf zeggen zonder mijn ogen van het kereltje los te maken.

Hij hopt in de auto naast zijn zus.

Zachtjes sluit ik het portier. Ik zet mijn masker af en poets de binnen- en buitenkant zorgvuldig schoon met de mouw van mijn lange jas. Dan sla ik een pand van de jas opzij en pak een andere autosleutel uit mijn broekzak. Aan de overkant van de straat staat het grijze bestelbusje. Snel check ik de straat. Die is nog steeds verlaten. Ik steek over, loos het masker en even later ben ik met de kinderen onderweg.

Ik draai mijn achteruitkijkspiegel en zie hem haar handje pakken, waarna ze tevreden voor zich uit kijken. Vol vertrouwen ... in mij ...